

МУФСИДОТИРЎЗА

مفسات الصيام

[Тоҷики – Tajiki – طاجيكية]

Муаллиф: Абдушарифи Боқизода

2009 – 1430

islamhouse.com

مفسات الصيام

« باللغة الطاجيكية »

مؤلف : عبد الشريف باقي زادة

2009 - 1430

islamhouse.com

МУФСИДОТИРЎЗА

Ҳамон тавре, ки гуфтем, рўзадор бояд аз дамидани субҳи содиқ то ғуруби офтоб аз баъзе корҳо бипарҳезад ва агар яке аз онҳоро анҷом диҳад, рўзааш фосид мешавад. Маҷмӯъаи ин корҳоро муфсидоти рўза меноманд.

Бархе аз «муфсидоти рўза» чунон ҳастанд, ки бо содир кардани онҳо бояд ҳам қазои онро ба ҷо оварад ва ҳам каффорат бар ӯ вочиби мегардад.

Аз ҷумла:

1. Ҷимоъ (алоқаи ҷинсӣ) кардан.

2. Қасдан хўрдан ё ошомидан. Дар баъзе дигар мавридҳои «муфсидоти рўза» танҳо қазои онро ба ҷо меоварад ва каффорат надорад. Гуфтаҳои зерин аз ҷумлаи онҳост:

1. Бо бўса задан ё ламс (молидан) инзол (баромадани мани) анҷом гирад;

2. Сангреса ё оҳан ё чизҳое, ки маъмулан хўрда намешаванд ва ё донаи меваеро бибалъад, яъне фуруъ барад;

3. Дар ғайри фарҷ (олати зан) ҷимоъ кунад ва инзол анҷом гирад;

4. Ба бинӣ ва ё гўши худ даво бичаконад;

5. Давое ба димоғаш бирасад;

6. Ба гумони ин, ки бомдод (субҳ) ҳанўз надамидааст, сухур (сахархўрӣ) намояд ва баъд маълум шавад, ки гумонаш дуруст набудааст;

7. Ба гумони ин, ки офтоб ғуруб кардааст, ифтор намояд ва баъд ошкор гардад, ки гумонаш хато будааст. Аз Асмо духтари Абубакр (р) ривоят шудааст, ки: «*Дар замони Паёмбар (с)(дар моҳи Рамазон) дар рўзи абриё*

ифтор кардем, ки ногоҳ офтоб баромад. Аз Ҳишом, ровии ҳадис нурсида шуд, ки: Оё ба қазои он рӯз амр шуданд? Гуфт: (Ҳатман), қазо зарурӣ аст». Саҳеҳи Бухорӣ, 1959. Сунани Абудовуд, 2359

8. Ғуборе ва ё ҳашаротеро қасдан ба ҳалқаш фурӯ барад.

9. Бо даҳони пур қай намояд.

10. Иҷборан (бо маҷбури) бихӯрад ё биёшомад.

11. Бо даст ва ё чизе истимно кардан.

12. Кандан ва ё дору кардани дандон дар рӯзҳои моҳи Рамазон дар зарурат ҷоиз мебошад, вале бе зарурат кароҳият дорад. Доруе, ки барои кандан ва ё таскини дард ба дандон мекунад ва ҳамчунин хуне, ки бо кандани дандон берун меояд, вақте бо оби даҳон баробар бошад ва ё аз оби даҳон бештар буда, бар он ғолиб бошад, агар ба ҳалқаш фурӯ равад ва ба шикамаш бирасад, рӯзаашро фосид мегардонад. Ҳамчунин, агар баробарӣ ва ё ғалабаи онро нафаҳмад, вале маззаашро ҳис намояд, бо фурӯ рафтани он ба ҳалқаш рӯзааш фосид мегардад ва бар вай қазои он рӯз воҷиб мебошад. Худи он рӯз низ бояд аз хӯрдану нӯшидан ва дигар мамнӯъоти рӯза худдорӣ намояд.

Дар ғайри ҳолатҳои номбурда барои рӯза ҳеҷ боке надорад. Дар ҳолатҳои боло низ агар доруоба ва хунобаи ба ҳалқаш фурӯ рафта ба андозае кам бошад, ки ба эҳтимоли зиёд ба шикамаш намерасад, рӯзааш зараре намебинад. Ё шахси рӯзадор дар ҳолате қарор дошта бошад, ки аз фурӯ рафтани он ба ҳалқаш пешгирӣ карда натавонад, ин ҳукми он қайеро дорад, ки худ ба худ ва бе ихтиёри шахси рӯзадор ба ҳалқаш рафтааст.

13. Гузоштани дору ва марҳам (маз) бар захме, ки ба димоғ (мағзи сар) ва ё ба меъда расида бошад, рӯзаро мешиканад. Ин захмҳо дар сар ва шикам мебошанд.

Вале захмҳое, ки дар сар ва шикам набошанд ва ё агар бошанд ҳам, чунин амиқ (чуқур) набошанд, бо гузоштани дору ва табобат кардани онҳо рӯза намешиканад.

Ҳамчунин гузаронидани баъзе амалиётҳои тиббӣ, вақте бевосита ба димоғ (мағзи сар) ва меъда сару кор надошта бошанд ва таъсири бевоситаи доруҳои истифодашуда ба онҳо нарасад, ҳеҷ гуна нақси шаръие ба рӯза ворид намесозад.

ТАЗРИҚИ СЎЗАНДОРУ ДАР МОҲИ РАМАЗОН

Ҳар чизе, ки баёнгар ва бабороварандаи тандурустӣ, нашот ёфтани ва қувват гирифтани бадан бошад ва аз роҳҳои ҳақиқӣ (табиӣ), яъне ҳалқу бинӣ вориди меъда ё шикам ва мағз (димоғ) гардад, муфсиди (шиканандаи) рӯза мебошад. Аз ин лиҳоз, доруву дармонҳое, ки ба василаи сўзандору (укол) дар бадан тазриқ (ворид карда) мешаванд, албатта, бабороварандаи беҳӣ ва шукуфоии бадан ҳастанд, вале чун аз роҳи рағҳо ва гӯшт вориди бадан мешаванд, аввал ин ки дохили меъда ё мағз намешаванд ва агар бишаванд ҳам, чун аз гузаргоҳи аслии ворид нашудаанд, муфсиди рӯза намебошанд.

Вале баъзе донишмандон бо дар назардошти ҳамон шукуфои ва қувват пайдо кардани бадан, ки ҳадафи якуминдараҷаи тағзия (тановули хӯрок) низ ҳамин аст, тазриқи сўзандоруро шиканандаи рӯза медонанд.

Баъзеҳо дар ин масъала назари дигаре доранд: Агар тазриқи сўзандору аз роҳи рағҳои хунгард ва умуман, барои қувват гирифтани сурат бигирад ва ниёзи бадан ба об ва ғизоро ба тавре бароварда созад, рӯзаро

мешиканад. Дар ғайри ин сурат барои рўза ҳеч зараре надорад. Ин назар роҷеҳтар мебошад.

-Агар касе чизеро, ки дар миёни дандонҳояш мондааст, фуруъ барад ва андозааш аз донаи нахўд хурдтар бошад, рўзааш фосид намешавад, магар ин ки онро аз даҳонаш берун оварда, сипас аз нав фуруъ барад.